

Sygnatura akt VI Ka 229/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 maja 2021** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Małgorzata Peteja-Żak

Sędziowie Arkadiusz Łata (spr.)

del. Piotr Pawlik

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2021 r.

przy udziale Dariusza Kowalczyka - Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

sprawy **V. T. (V. T.)**

ur. (...) w B. (Mołdawia)

syna M. (M.) i J. (J.)

oskarżonego z art. 197§1 kk i art. 197§2 kk przy zast. art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 17 grudnia 2020 r. sygnatura akt II K 1735/19

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 632 pkt 2 kpk

- zmienia punkty 1, 2 i 4 zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż uniewinnia oskarżonego od czynu z art. 217§1 kk przypisanego mu w części dyspozytywnej;
- w pozostałej części (punkt 3) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 229/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 17 grudnia 2020 roku - sygn. akt II K 1735/19

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.1.Granice zaskarżenia

0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>o.o.1.Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.1.Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.Ustalenie faktów

0.0.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.1.Ocena dowodów

0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<i>o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<i>1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Naruszenie prawa materialnego, a to art. 217 § 1 kk poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z w/w przepisu, obraza art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć w sposób nie budzący wątpliwości, iż V. T. popełnił czyn wyczerpujący znamiona występkę opisanego w art. 217 § 1 kk.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie wystarczał - w ocenie Sądu odwoławczego - do przyjęcia ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony dopuścił się występku z art. 217 § 1 kk o postaci przypisanej mu przez Sąd I instancji. Odmienne ustalenie Sądu Rejonowego ocenione zostało jako błędne i dokonane z uchybieniem reguł kodeksowych w zakresie oceny dowodów.</p> <p>Bliżej w tych materiałach w tytule : "Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji" (pkt. 5.2.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p>Nadto zasądzenie kosztów obrony z urzędu za II instancję, które nie zostały pokryte ani w całości ani w części.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W badanym przypadku zaistniały wszelkie podstawy, by bez konieczności uzupełniania materiału dowodowego wydać w instancji odwoławczej odmienne od zaskarżonego orzeczenie, co do istoty sprawy, rozstrzygające je merytorycznie.</p> <p>Nie było natomiast powodów, aby prowadzić przewód sądowy od nowa i w całości (a zatem i postępowanie dowodowe), czemu służy uchylenie</p>		

wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Słuszny pozostawał natomiast wniosek obrońcy o przyznanie należności z tytułu obrony oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej.

1.OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1.ROZSTRZYGNIĘCIE	SĄDU
ODWOŁAWCZEGO	
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
3. zasądzenie od Skarbu Państwa - na mocy art. 29 ust. 1 ustawy - Prawo o adwokaturze - na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. T. kwoty 1136,52 zł tytułem zwrotu kosztów udzielonej oskarżonemu V. Y. i nie opłaconej przez niego obrony świadczonej z urzędu.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Obrońcy z urzędu przysługiwało wynagrodzenie z tytułu nieopłaconego reprezentowania oskarżonego we wcześniejszych fazach procesu karnego.	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
1. zmiana punktów : 1, 2 i 4 zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego V. T. od czynu z art.	

217 § 1 kk przypisanego mu w części dyspozytywnej, a polegającego na tym, że w dniu 15 sierpnia 2019 roku w Z. łapiąc pokrzywdzoną W. Ż. wbrew jej woli za ramiona, naruszył jej nietykalność cielesną i skazanie go za to - na mocy art. 217 § 1 kk na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Zwięźle o powodach zmiany

Apelacja obrońcy okazała się w przeważającej części zasadna i skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia należało zmienić zaskarżony wyrok w sposób opisany wyżej - tj, poprzez uniewinnienie oskarżonego V. T. od czynu z art. 217 § 1 kk przypisanego mu w części dyspozytywnej.

Sąd i instancji opierając się o opinię biegłego z zakresu psychologii, a zarazem mając na uwadze brak bezpośrednich świadków zdarzenia zredukował opis oraz kwalifikację prawną czynu pierwotnie zarzuconego V. T. w akcie oskarżenia jedynie do występku z art. 217 § 1 kk wyrażającego się naruszeniem nietykalności cielesnej pokrzywdzonej w wyniku złapania - wbrew jej woli - za ramiona. Przypisania oskarżonemu tego rodzaju przestępstwa nie kwestionował przy tym oskarżyciel publiczny.

Aktualnie zatem uznanie V. T. za winnego tak określonego występku stanowiło przedmiot zaskarżenia ze strony obrońcy - tym samym wyłącznie na korzyść oskarżonego. W konsekwencji Sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego rozstrzygnięcia jedynie w naprowadzonych wyżej granicach przestępstwa z art. 217 § 1 kk o postaci opisaney w punkcie 1 dyspozycji zapadłego wyroku i w okolicznościach omówionych w jego części sprawozdawczej.

Rozważenia wymagało w konsekwencji, czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uprawniał w ogólności do stwierdzenia ponad wszelką wątpliwość, iżby oskarżony krytycznego dnia w mieszkaniu przy ulicy (...) w Z. dopuścił się naruszenia nietykalności cielesnej W. Ż..

Jak wynikało z zeznań pokrzywdzonej (i w efekcie z tez, które legły u podstaw aktu oskarżenia oraz zarzutu z art. 197 § 1 kk i art. 197 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk postawionego

V. T.) działanie oskarżonego miało jednoznacznie "seksualny" wymiar. T. dążył do wymuszenia siłą obcowania płciowego przytrzymując W. Ż. od tyłu za ramiona i wprowadzając palce do jej pochwy (celem - jak konstatuje prokurator : "wzbudzenia u niej stanu podniecenia seksualnego"), a równocześnie doprowadził pokrzywdzoną do poddania się innej czynności seksualnej wyrażającej się dotykaniem jej piersi ręką.

W. Ż. relacjonując przebieg wypadków nie była jednakże konsekwentna, co dostrzegali Sąd I instancji i co spowodowało modyfikację opisu oraz prawnej kwalifikacji czynu przypisanego ostatecznie oskarżonemu.

W najwcześniejszych zeznaniach pochodzących ze śledztwa opisywała ona jednoznacznie, jak oskarżony schwył ją od tyłu za piersi, gładził następnie po piersiach i udach. Wypowiadała się również o włożeniu przez T. ręki pod jej bieliznę i potem palców do pochwy, o lizaniu po plecach. Przytrzymywanie za ramiona wedle powyższej wersji stanowiło przy tym jedynie środek mający na celu wymuszenie kontaktu seksualnego.

Podczas kolejnego przesłuchania - już przez sędziego - pokrzywdzona wskazywała wyłącznie na obezwładnienie jej w wyniku trzymania za ramiona oraz o wprowadzeniu ręki do majtek, a następnie palców do pochwy. Na temat pozostałych elementów działania sprawcy eksponowanych wcześniej, nie było tu mowy. W. Ż. stanowczo opowiadała się za wersją drugą, gdy przesłuchano ją na rozprawie i wręcz przeczyła dotykaniu piersi i ud.

Biegła z zakresu psychologii już wstępnie sygnalizowała słabość intelektualną pokrzywdzonej (vide : k 196 - 197) oraz wtórne obniżenie możliwości poznawczych W. Ż. w następstwie tak zwanej zmiennej mózgowej, mogącej sprzyjać podawaniu materiału przypadkowego w miejsce luk pamięciowych. W ocenie biegłej, odstęp czasowy pomiędzy kolejnymi przesłuchaniami i pokrzywdzonej był na tyle krótki, iż nie można było "zniknięcia" wskazanych wyżej szczegółów zdarzenia tłumaczyć li tylko procesem zapominania, nawet w przypadku osoby słabej poznawczo.

Biegła tłumaczyła dalej, że w jej ocenie początkowe wypowiedzi pokrzywdzonej o dotykaniu piersi najprawdopodobniej oznaczały dotknięcie jej przedramieniem, kiedy to oskarżony "ewentualnie" ją

przytrzymał, a ręka sprawcy miała kontakt z klatką piersiową W. Ż.. Deficyty intelektu w powiązaniu z zaburzeniami osobowości stanowiły zaś przyczynę, ze względu na którą wymieniona podawała pewne okoliczności jako pewnik, mimo że obiektywnie nie mogła mieć o nich wiedzy. Sugerowała też biegłą hipotezę odwetu w związku z uzyskaniem informacji o konieczności opuszczenia mieszkania, czego Ż. nie chciała robić i błędnym wyobrażeniem pokrzywdzonej, iż nadal "walczy" o związek z dotychczasowym partnerem - skoro o zachowaniu T. powiedziała dopiero wówczas, gdy przybyła policja, lecz celem wprowadzenia jej samej z lokalu.

Biegła psycholog nie miała pewności, czy pokrzywdzona "pomówiła" oskarżonego, czy też ujawniła zdarzenia, jakie faktycznie miało miejsce. Wyrażała przy tym przypuszczenie o nadinterpretacji sytuacyjnej w wykonaniu W. Ż. oraz wykorzystaniu argumentu "gwałtu" wobec organów ścigania z poczucia pokrzywdzenia, spowodowanego przymusem opuszczeniem mieszkania.

W uzupełniającej opinii (po złożeniu przez pokrzywdzoną zeznań przed Sądem Rejonowym) biegłą podtrzymywała stanowisko odnośnie niemożności prostego wytłumaczenia odmienności w wersjach pokrzywdzonej wpływem czasu (vide : k - 266), a ponadto wskazywała na niskie "psychologiczne prawdopodobieństwo" powodów, dla których W. Ż. zwlekała z ujawnieniem przestępstwa. Co istotne jednak, biegłą podnosiła potrzebę dalekiej ostrożności w ocenie zeznań pokrzywdzonej, tak ze względu na naprowadzone wcześniej mankamenty intelektu i osobowości, jak i tendencję do podawania własnych przypuszczeń jako pewnik. Biegłą zauważała także konieczność każdorazowej weryfikacji twierdzeń W. Ż. za pośrednictwem innych dowodów.

Biegłą ponownie nie była w stanie, "nawet hipotetycznie" odnieść się do faktu, co ewentualnie mogło "urazić" pokrzywdzoną w zachowaniu oskarżonego. Zarazem jednak, że "trudno jej wyobrazić sobie, aby w realiach tego mieszkania nie doszło w tamtym czasie do żadnej interakcji pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżonym".

Opinia biegłej psycholog, a zwłaszcza ostatnie cytowane wyżej zdanie, w powiązaniu z brakiem wszelkich bezpośrednich dowodów stanowiła przesłankę do

redukcji odpowiedzialności karnej V. T. jedynie do występków o znamionach z art. 217 § 1 kk.

Sąd odwoławczy stanął przeto (w kontekście zarzutów i wywodów obrońcy) przed zagadnieniem oceny, czy przeprowadzone dowody (łącznie z zeznaniami pokrzywdzonej) wystarczały, by przyjąć wystąpienie krytycznego dnia, w krytycznym miejscu i czasie tego rodzaju "interakcji" oraz, czy przybrała ona postać naruszenia nietykalności cielesnej W. Ż..

Przypominając treść depozycji pokrzywdzonej, naruszenie nietykalności cielesnej (ściślej - uchwycenie jej od tyłu za ramiona - i to w obu podawanych wersjach zdarzenia) stanowić miało środek do wymuszenia siłą takiego, czy innego kontaktu seksualnego. O naruszeniu przez oskarżonego nietykalności cielesnej W. Ż. w odmiennej postaci albo też w formie przyjętej przez Sąd I instancji, ale bez owego "seksualnego" ukierunkowania - w relacjach procesowych wymienionej nie było mowy. Z drugiej strony - V. T. konsekwentnie zaprzeczał wszelkiemu fizycznemu zetknięciu się z pokrzywdzoną, choćby poprzez dotknięcie, potrącenie, otarcie, itp, a szczególnie uchwyceniu od tyłu za jej ramiona (i oczywiście dalszym czynnościom, jakie zarzucał mu prokurator).

Z kolei, K. Z., do którego pokoju pobięła Ż. z kuchni, do momentu śmierci nie został przesłuchany w charakterze świadka. Oskarżony przy tym opisywał wspomniane wybiegnięcie pokrzywdzonej z kuchni jako pozbawione wszelkiej racjonalnej przyczyny. Świadek Ł. N. zaś - na podstawie rozmowy ze Z. odbytej, gdy ten ostatni jeszcze żył, miał zaś dowiedzieć się, iż Ż. faktycznie wbiegła wówczas nietrzeźwa do pokoju Z. prosząc o "jakąś pomoc". Z wypowiedzi Z. (przedstawianej przez N.) wynikało, że tenże nie zdołał zorientować się " w związku z czym ma jej tej pomocy udzielić". Szcątkowymi informacjami dysponował też świadek O. V. uzyskanymi również za życia Z., który mówił mu, iż wedle słów W. Ż. "V. coś jej miał zrobić lub chcieć zrobić", ale sam "nic nie widział, ani nie słyszał".

Wreszcie sam oskarżony relacjonował niejednoznacznie, że po wybiegnięciu pokrzywdzonej z kuchni przyszedł tam K. Z. mówiąc : "(...) ta dziewczyna powiedziała, (...) że albo ty się z nią przespałeś, albo ty na nią lecisz". A. Z., A. K. oraz M. B. natomiast, posiadali jedynie wiedzę pośrednią, pochodzącą z późniejszych

opowiadań Ż. o "seksualnym" jednak ukierunkowaniu działań T..

Czy zatem materiał dowodowy był wystarczający do uznania ponad wszelką wątpliwość naruszenia nietykalności cielesnej pozbawionego tegoż "seksualnego" ukierunkowania? Sąd odwoławczy ocenił i stanął na stanowisku, iż jednak nie było ku temu dostatecznych, jednoznacznie wiarygodnych oraz przekonujących podstaw dowodowych.

W opisie zdarzenia przedstawianym przez pokrzywdzoną działania oskarżonego (niezależnie od wersji) posiadały wprost intencjonalny charakter i motywowane były "seksualnie". Na gruncie depozycji W. Ż. nie sposób wręcz ich było "oderwać" od takiego ukierunkowania.

Zeznania N. i V. odnośnie słów nieżyjącego Z. nie dowodziły z całą pewnością, by doszło do jakiegokolwiek (bez względu na pobudki i motywy sprawcy oraz cel jego działania) naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej. Pozostawały przy tym we wzajemnej sprzeczności, co wówczas konkretnie i "na gorąco" powiedział K. Z.. Także i wyjaśnienia oskarżonego, odnośnie ówczesnych słów Z. miały niejednoznaczny wyraz. Na ich tle była oczywiście wyobrażalna "interakcja" pomiędzy T. a Ż., lecz bardziej o słownym charakterze w formie zaczepki, propozycji, itp., aniżeli fizycznym. Ewentualnie o jakiejś formie zbliżenia seksualnego pomiędzy nimi, niesprecyzowanej dokładniej, o którym nie było wiadomo, czy doszło do skutku dobrowolnie, czy w sposób wymuszony.

K. i Z. posiadali jedynie informacje przekazane im przez pokrzywdzoną, co więcej - po pewnym czasie od zdarzenia, w których wszelkie formy naruszenia nietykalności cielesnej zostały zaprezentowane jako środek zmierzający do wymuszenia kontaktu seksualnego. Zatem trudne do uznania za miarodajne potwierdzające takie naruszenie - w granicach czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd I instancji.

Biegła psycholog operowała natomiast w praktyce jedynie hipotezami oraz przypuszczeniami, zaś kwestia "interakcji" stanowiła wręcz wyobrażenie i projekcję biegłej.

Dysponując w polu widzenia stanowiskiem biegłej, co do konieczności każdorazowej weryfikacji dowodowej twierdzeń W. Ż., Sąd odwoławczy ocenił, iż

taka weryfikacja wypadła całkowicie negatywnie dla wyjaśnień pokrzywdzonej. Nie było podstaw do przypisania oskarżonemu czynu o postaci i kwalifikacji prawnej proponowanej przez prokuratora. Nie było tym bardziej podstaw dowodowych do przyjęcia bez obawy popełnienia błędu (a i wbrew zasadniczym tezom pokrzywdzonej) jedynie naruszenia nietykalności cielesnej pozbawionego ukierunkowania "seksualnego".

Leży oczywiście w granicach wyobraźni wariant, iż doszło z jakichkolwiek, nieokreślonych bliżej przyczyn do uchwycenia pokrzywdzonej od tyłu za ramiona (bez intencji wymuszenia kontaktu seksualnego), a Ż. "dobudowała" do tak wyglądającego zdarzenia (z powodów sygnalizowanych przez biegłą) "seksualne" ukierunkowanie działania oskarżonego, lecz stanowiłoby to kolejną niewykazaną dowodowo hipotezę.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok uniewinniając V. T. od występku z art. 217 § 1 kk.

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Na rzecz obrońcy z urzędu zasądzono kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku VAT tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
4.	W obliczu zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego kosztami procesu w sprawie obciążono - po myśli art. 632 pkt. 2 kpk - Skarb Państwa.

1.PODPIS
sędzia Arkadiusz Łata sędzia Małgorzata Peteja - Żak sędzia Piotr Pawlik

0.1.Granice zaskarżenia	
--------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca oskarżonego.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>1. uznanie oskarżonego V. T. za winnego czynu polegającego na tym, że w dniu 15 sierpnia 2019 roku w Z. łapiąc pokrzywdzoną W. Ź. wbrew jej woli za ramiona naruszył jej nietykalność cielesną - tj. za winnego czynu z art. 217 § 1 kk i skazanie go za to - na mocy art. 217 § 1 kk na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł;</p> <p>2. zaliczenie oskarżonemu - na mocy art. 63 § 1 kk - na poczet orzeczonej wobec niego grzywny okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie od dnia 11 października 2019 roku od godziny 20.00 do dnia 12 października 2019 roku do godziny 11.35, przy przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego [pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i ustalenie, iż orzeczona kara grzywny została wykonana w wymiarze 2 stawek dziennych;</p> <p>3. zasądzenie od oskarżonego - na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca</p>	

	1973 roku o opłatach w sprawach karnych - na rzecz Skarbu Państwa opłaty sądowej w kwocie 100 zł oraz zwolnienie go - na podstawie art. 624 § 1 kpk - od ponoszenia kosztów postępowania, którymi obciążono Skarb Państwa.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana